

Olasz Valéria

Képzelt találkozás anyámmal

Anyám szemének smaragdzöld fénye
ragyogta be a délután
dolgaimat csendben félretéve
elidőztem a nagy csodán

tárt ablakon át suhant be hozzám
földöntúli ragyogással
én hangját véltem hallani tompán
s mintha érintené vállam

faggatni kezdtem sürgetően gyorsan
el ne illanjon hirtelen
hogymennyire hiányzott dadogtam
s kértem maradjon itt velem

töltsük együtt az ajándék-időt
meséljen hogy van merre járt
most én fogom vendégül látni őt
s főztem neki egy gyógyteát

szeme ragyogott miközben mesélt
pitypang-ősz haja egyre szállt
szinte láttam két kis eres kezét
s elfogott ölelni a vágy

felnőtté varázsolt a pillanat
dudorásztam hozzá egy dalt
mintha ő lenne gyermek s én anya
s hirtelen eltűnt kert alatt

hívta az alkony a csillagos est
néztem smaragdzöld fény után
halkan súgta hogy most mennie kell
s tündökölt bennem a délután.

Szeptember

A hajnal csend-rügyei
kibújnak a vajúdo ég alatt,
megigéz a szeptemberi gyönyör,
szemem-vérem szomjasan issza,
lelkemben nyárvégi
fény tündököl.

Nap-glóriás még, szűzi tiszta
az én szeptemberi nyaram,
izzik az ősz vérpiros parazsa,
szítja tüzét a vágy, s dobja
csókjait a perc, az óra, a nap.

Szeptember, te fellángoló,
győztes nyárutó,
ősz remények kezdete,
balzsam megannyi
gyötrelmes, kízó sebre,
gyógyír kiégett szerelemre.

Istenek terelik fellegeidet,
s görgetik a földet lépteim alatt,
mézízű, édes még az élet,
és borzongató a bíbor-alkonyat.
Vágyakat ébreszt szívemben
ősz tücsökszerenád,
megrészegülten hallgatom
kaméleoni éjszakán.

Extázisban a hold, a csillagok,
fű, fa, lomb s lampionvirág,
utazom e kései nyárban
egy színpompás vonaton,
mely a múltó hervadásig
velem meg sem áll.

Lesz-e még

Lesz-e még,
mi lehetett volna?
Titkok, bújócskák,
szenvedély,
mi sohasem múlna,
hortenziák nyíló alkonyon,
Óceánillat a partokon.

Lesz-e még,
mi lehetett volna?
Őszpillájú holdas esteken,
ajkad izgatón fülembé bűgna,
s kandalló előtt együtt térdepelve,
hallgatnánk, hogy dudorász az este.

Lesz-e még,
mi lehetett volna?
Egymásért gyúlnánk fel lobogva,
s az élet oltárán égve,
együtt szállnánk el
a tűnő messzeségbe.

Ó, mondd, lesz-e még?...

Szerelem

Szirén hangján hívogat
nem tudom hol lakik
fondorlatos szélben
csapkodja szárnyait
ölbe kap hirtelen eltaszít
ezüstfelhők tükrére ráfeszít

pillantását keresem
játéka égi-kék
halk tücsökszerenád
szívemet tépi szét
felveszi titokban
a tengeri áluhát
alámerül felbukkan
s átzeng egy egész óceánt.



© Benkő Imre: Tavasz. Lőverek, 1967

Hadnagy József

Új maszkabál

Megváltozott a világ, sej,
kinek öröm, kinek bánat,
még ezután jön a java
az új maszkabálnak.

Eddig azt mondák, hogy kettő,
lesz még abból akár száz is,
alig kezdődött el a bál,
s tízet látok máris.

Azt mondták, hogy van, ami nincs:
beteljesült, nagy álmkép,
lesz még, hogy nincsen, ami van,
s az ördög százszorszép.

Mondják már, tíz kilós a légy,
a milliből lett megawatt,
új mértékeket árulnak
az új maszkok alatt.

Alakul az új maszkabál,
zsivajlárma, nyüzsgő csarnok –
vajon Isten mért teremtett
az embernek arcot?...

Az asszociáció

Nem lehetsz úr a vers felett,
az asszociáció felhőszabdalo
villám, felsőbb való,
egymásra lobbant földet és eget,
megelőzi a hangod,
távolról hömpölygő
morajt, mélyről jövő
lélekarangot,
s egyszer csak elered az eső:
a billentyűk siető kopogása –
a felhő
rohanó sorok medrét ássa,
s azok téged is ledöntenek,
versbe ömlenek...

Az asszonánc

Olyan az asszonánc,
akár a tangó: tánc;
szép, hogyha jó a párja,
lábak harmóniája...

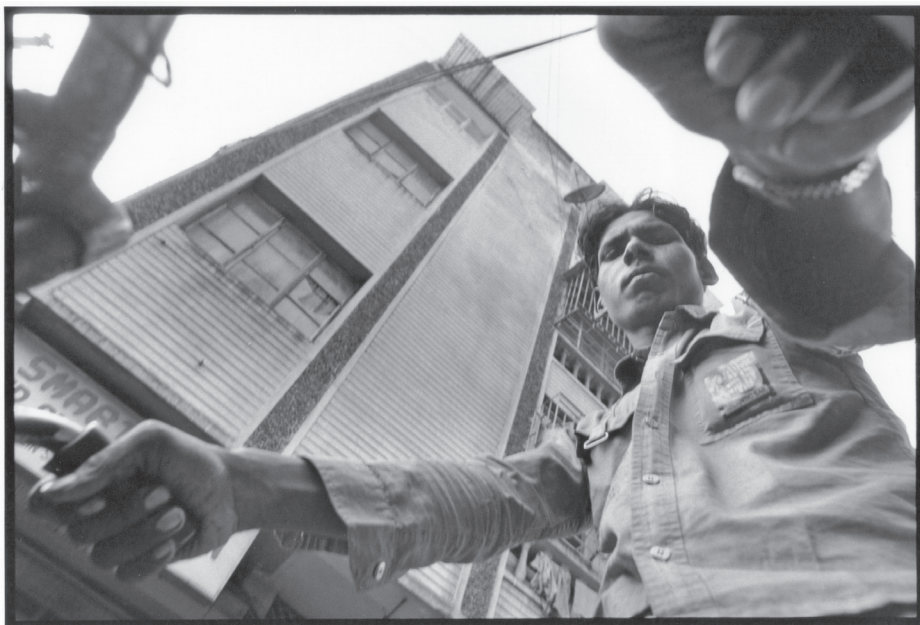
A metafora

Lélekkapcsoló a metafora,
legbelül, egy hűvös falon,
az kattán, mikor olvasol,
és fénybe borul az egész szoba;

Hideg Ész firtatja (miféle drótok
művelik az örök csodát,
hogya az világít s bebocsát),
a fejét vakarja, nem érti, dohog,

ideges, vésőt, kalapácsot fog,
és bontani kezdi a falat,
mondhatod estig, hiába mondom:

nincs semmi a kapcsoló alatt,
csak áram, egyik lélekből a másikba,
s halvány érintéssel terjed, nincs más titka...



© Benkő Imre: Kolkata. India, 2010

Kégl Ildikó

Viszockij szerelmei

szeretted a Tagankát
 oroszront
 héthúros gitárod
 szeretted a szót ha igaz
 a vodkát ha nélkül is
 Marina Vladyt
 szerettek azok is téged
 aligha tagadhatnád
 de te elhitted velük
 hogy felhizlalt fájdalmad
 csillapításához egyikőjüknek
 sincs jogosultsága
 csak az álmok istenének

ezért hát Morpheusz
 bonyolult okfejtések
 pszichét vetkőztető
 elemzések helyett ilyen
 szánsalmasan egyszerű
 válasz adatott sóhajtozó
 kérdéseinkre
 s a világ egyszerűben
 arra eszmélt hogy megjelenik
 a koniec felirat és ama
 bizzar melodráma a
nem ismert tartományban
 játszódik tovább

az utolsó jelenetnél
 ébenfa ágyon feküdtetek
 pipacsok között
 választottaddal aki
 gerincvelődet
 kéjesen ölelve bűgő
 hangon súgta a füledbe
 „álmot hoztam”
 te miózispupilláddal szemébe
 nézve megköszönted hogy
 avatott mozdulatokkal
 kicsillapítja belőled
 előbb a fájdalmat majd
 az életet

mi itt a kérdés

(a tagankai gitáros Hamlethez)

mindig és mindenki helyett
 elpiruló beszédhibás kölyök
 te leglegnőket rendre megkapó
 leglegnőket rendre megunó
 vodkagözös ölek lüktetésében éhező
 örök kielégítetlenségre kárhozott
 tagankai gitáros Hamlet:
 brezsnyevnek fackyouit oroszul dalolni
 önmagad farkába kéjesen harapni
 kétszáz rubelperhóért
 ájulásig koncertezni
 vasfüggőnyt elhúzni
 korszakot alkotni
 legnagyobbnak lenni
 vagy nem lenni –
 mi itt a kérdés

Oláh András

[talán]

talán bennem felejtetted a hiányt
mint örök tartozást

karbantartásra szorulva várakozunk
de egyre nehezebb
megszokni a ránk sötétülő időt

a csönd marad vesztőhelyünk:

hagyjuk szó nélkül elmenni
a lejárt szavatosságú álmokat

megint más

az ember kerítések bont és falakat
kivágja a fákat és keze nyomán
új alakot nyer a kertvég de a szétfűrészelt
fákat visszahordja az emlékezet
mert mindenhová múltját viszi tovább –
levethetetlen szűk kabátként viseled te is
pedig már alig emlékszel milyen volt
az őszi avarkupacban hemperegni
csak harapni karmolni tudsz
de tekinteted alkalmazkodik a hiányhoz
s ha a szél néha felborzolja a múltat
hagyod partot érni a régi mesét

[záróra]

záróra közeledik a kikötői restiben
halványuló fények ringatóznak a vízen
a pulton hagyott poharak könnyűvé teszik az estét
elmúlt ez is... és nem okozott feltűnést senkinek
hogy egyedül indulsz vissza s hogy nincs veled...
jó volna elbújni a csöndben: a változatlanság
semmivel fel nem cserélhető örömeiben
de árterek telítődtek: nincsenek szabad helyek
kitépett lap lett az életed
s többé már semmit sem írhatok rá neked
– a törésszeszten elbuktunk és nem marad más
mint beledöglenni a hiábavaló várakozásba



© Benkő Imre: Mozdonytemető. Tatai út. Budapest, 1989

Káliz Sajtos József

Este lett

... s nézem,
a szírom
hogy pereg,
szállong alá
a sötétben.

Mivé lesz
gyönyörű
virágunk?
Kivérez,
kiürül álmunk:

hamvad a tűz,
a láng már lanyhul...
S a nyirkos éjben
– egymástól távol –
gyötrődünk. Fázunk.

Örök advent

Miközben békére,
jóra vágyva
szívünkre hó borul,
a világ egy végzetes éjen
mindig megháborul.

Patakom most már...

patakom most már
hegynek csordogál fölfelé
kiapadt a szózuhatag
kiszáradt a csókáradat
nem ered meg már a meséd
csodálatos mellékágak
tőled-űző szárító szél
irigykedő napsugarak melléd állnak
melléd állnak rád fonódnak
énellenem gátat adnak
akadályt hogy visszatérjek
el se érjelek már téged
torkollásunk vágyunk elé
patakom már csak fölfelé
föl a hegyre csordogál...

Szólnak a bronzharangok

Száz éve Párizsban
receptet diktáltak a békére...
De a népeknek nem használt
a felírt gyógymód:
a békétlenség járványa
hol itt, hol ott tombolt. [...]

Elmúlik, lekopogat
a Trianoni gyászév...
Nézed a régi térképet:
az egykor volt haza olyan,
mint a tölgyfám lombkoronája,
vagy mint az emberi agy. –

De a *fá* ágai töredeznek...
S ahogy *szaporul a kín*,
telik évre év: öregségünkre
az agy is zsugorodni kezd –
akár a valahai szülőházánk,
a kincses nyelvterület!

Van mit féltenuünk! A földet
és a szavakat is, miket anyánk a
szívünkbe, nyelvünkre ültetett. –
Dél van. Megkondulnak
a harangok kicsiny falumban...
S a nagyvilágban is, hová újra
kilábalnak vagy félmilliónyian.

Rátok gondolok, bárhol vagytok.
Halljátok-e: néktek szólnak, titeket
hívnek az otthoni bronzharangok. – –



© Benkő Imre: Párizs. Franciaország, 2007

M. Fehérvári Judit

Dafke

1.

Zsófit, a Lányomat, az Egyetlent, miért?
Miért kellett elvenni, hiszen boldogan élt.
És remélt. Hitte, amit a színpadokra tervez,
Abban ő is ott él, s ezért nem evett, nem aludt,
S feledte mindenki, mert meghalt. Csúnya szó,
De nem elment, hiszen nem jön többé vissza...
Zsófinak tehát már nincsen szobája.
De azért képes átszelni az időt,
S néha leröppen hozzám csupaszon,
Akár a tojásból kikelt madár,
S vidáman csivitel, boldogságban úszva üdvözli a reggelt.
Míg itt volt, Krisz volt a tükre, hite, szemefénye,
S mára, kinél a Lelkét hagyta, talán az is feledte...
Mert élni kell azt gondolják az emberek,
Rajtam pedig a döbbenet növeszt szárnyat,
És nem tudom, hova, merre szálljak...
Hogy én is megtaláljam egykori szobámat.

2.

Legjobban az alakom fájlalom
valaha sudár volt és olyan mint egy
kiéheztetett táborlakóé
csúfoltak is érte az iskolában
az egy szál cérnametélt
egy szál bél kórusa velőmig hatolt
s néha felvisített hogy nem
vagyok csontkollekció
s ne rajtam mutogassa a
biológianár a hogy az emberből
hogy lehetett volna madár
mellesleg állandóan ittas volt
de ez akkor senkit sem érdekelt
az osztály csak nevetett rajta
és csepültük amikor csak tudtuk

mert nem érdekelte akkor már
semmi sem csak az hogy
megjárta a frontot
és kórusban ismételtük utána
hogy egy sor hulla egy sor mész
ma hamvaim nézem pedig
még itt vagyok az arcvonalba
de mégis hámlik rólam a hat
évtizednyi retrovakolat és felejték
először a tündérmeséket törölte
emlékezetem aztán
a stiglickerti arcokat
amit nem is bánok úgy sincs ott
más csak az egykori kacagások
ölelések zokogások cseverésznek
egymással mámoros boldogan
várva hogy én is hazataláljak
mert ahol ők laknak tudom
az az én igazi otthonom.

Vasárnapi hajnal

Dr. Seres Gábornak szeretettel ajánlva

Nyers forma – 1. variáció

Ébredező virágillat fáradt mezőkön
karcsú ujjával néma gitárt penget,
valahol egy szorgos pilleszárny
az élet színpadán eltáncolja a csendet.

Nyers forma – 2. variáció

Kiült a fénybe. Kétszólamban zengő
Gregorián énekét boltívvé formálta,
s szeme sarkából figyelte, tetszik-e.
A Nap belesett a rózsablakok küllőin,
majd karcsú kezeivel végigsimított az arcokon.

Nagyatádi Horváth Tamás

Fehér galamb

Egyik pillanatban még nincs itt,
másik pillanatban már nincs itt,
pedig közte vele volt
az örökkévalóról szóló ígért.

Holott szárnycsapásokat hallok
az ugatás szaggatta reggelen
és szárnycsapásokat álmodok
a verőfényben fürdő téli égre.

Az emberek néha galambok,
a galambok néha angyalok:
Felharsan a szív szivárványos dala,
hogy kitöltse a végtelen kék eget.

Egyik pillanatban még nincs itt,
másik pillanatban már nincs itt,
pedig közte vele volt
egy egészen végigélt élet.

És szárnycsapásokat hallok
a motorzúgás szaggatta reggelen
és szárnycsapásokat álmodok
a verőfényben fürdő téli égre.

Az emberek néha galambok,
a galambok néha angyalok:
Szétfoszlik a szív szivárványos dala,
hangjait elemésztí az emlékezet.

Első közlés

Ez itt a szívem egy darabja...
Nincs benne szivárvány,
de a színek kavalkádja élőbb
e tájékon, mint akármerre.

Ez itt a világom egy része...
Tündértáncos napokon kacagás,
bak holdas, hideg éjeken vigasz,
a lélek hajóhintáján erős tengely.

Ez itt az első közlés mára...
Talpam alatt fűszer illatú szél
fúj bele a parázsló ágakba,
fejem felett madárdalos este ül.

Ez itt a biztatás, ha törődsz vele...
Meghívó az összecsúszó határokhoz,
ahol ha visszanezel a tornyaidra,
másnak látod ember-szürkeséged.

Ez itt a világom egy része,
ahol úgy vagyok otthonos,
hogy örök vendégségben lakva
töltöm ki az egyre nyíló végtelent.

Hangol

Csak a halál választ el minket,
vagy az sem, és írod már is
a következő verset az akácról,
amely öt éve kezdett halódni.

Van kép róla, de ha nem is lenne...
Fejedben a világ sokkal pontosabb
és részletesebb, mint odakint,
bár tűzviharok és áradások ölelik.

Igen, a halál sem választ el minket,
és nézed a képet az akácról;
tudod hol állt, meddig és hogyan.
Nem kell az a fa, hogy emlékezz rá!

Zöld lombok és rétek emelnek,
betonok, vasak feszítenek,
akaratok és érzelmek törnek,
miközben magyarázol, mit sem tudva...

Az utolsó ház

Szavaim az emberek szavai.
Csendem az Isten csendje.
Baktatok, baktatok,
felhőkön át a csúcsra

Olykor a kelő Nap fűrészt,
máskor csak bilincsem zörög.
Jézus szavai az embertől valók.
Jézus csendje az Istentől való.

Baktatok, fehér gyolcsban...



© Benkő Imre: Kyu-Shiba-Rikyu Garden. Tokió. Japán, 2016